Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

14de aargang. Winnipeg, Manitoba, Første Nr. i September 1938 Nr. 17

15de Søndag efter Trefoldighet.

Matt. 6. 24—34.
av Dr. H. T. Egedahl.

Dette oplæste ord lægger os paa hjerte, en lærdom, som er meget alvorlig.

Der gives særskilte besøkelses tider i et hvert menneskes liv, for hvem frelsens vei er aapenbaret, saa han stilles foran et valg, et forfærdeligt valg: "I kan ikke tjene to Herrer." Der skal vælges mellem frelse eller fortapelse. Herrens ord maa bli enten en livsens lukt til livet, eller en dødens lukt til døden. Dette for os alle vigtige, men forfærdelige øieblik, det maa tages, Gud eller mammon.

Hvad er det vigtigste for os mennesker at sørge for? Sjæl eller legem? Din saarede samvitighet burde gi svar i Jesu egne ord: "Ti hvad gavner det et menneske om han vinder den ganske verden, men tager skade paa sin sjæl. Men kanske du hidentil bare har sørget for legemet. Ven hvad trøst er der da igjennem sorger og bekymringer, at forspilde frelsens dag. Ved at samle sig skatte, "at klæde sig i purpur, kostelig linklæde; ved at leve hver dag i herlighet og i glæde, naar evigheten skal gjenfinde dig i helvede saa fattig at du maa tigge om en draape vand uten at faa noget. For saaledes vil det gaa alle dem, som samler sig skatte og ikke er rike i Gud. Er det ikke det som frelseren advarer imot i vor tekst her? Han saaede livets sæd i hjertene, men disse torne-rødder har kvalt veksten endog i en av hans nærmestes hjerte, saa frelseren i dødsnatten maa si til ham: "Ven, gjerigheten brakte dig saa langt? Judas? Er din sjæl, din frelser, Himmelen og saligheten bleven mindre værd for dig end 30 sølvpenge?" Naar Jesus sier: "Martha! Martha! du gjør dig bekymring og uro med mange ting. Saa er det just fordi han vet, at ingen er fri for bekymring i denne verden. Hver har sin del av den. Mangfoldige har det netop i den form, hvori Herren nævner dem: "Hvad skal vi æte og hvad skal vi drikke eller hvad skal vi klæde os med?"

Kjære læser la bare Herren faa bestemme din gang igjennem livet, og naar du tilslut ikke trænger mere end et littet hvilested i jorden, og Herren da skal spørge dig: "Har du fattes noget den stund du levede paa jorden?" Saa skal du kunne svare med et taknemmeligt hjerte: intet! din naade var mig nok.

Ingen kan tjene to herrer, det er ganske umuligt! Det er dette, som tærer livet av saa mange mennesker, saa dem faar ikke tid at tænke paa sin sjæls salighet. Dem som vil være en verdens ven blir en Guds fiende. Ven vær ikke fryktagtet Gud skal nok sørge for os. Livet er mere end maten, og legemet er mere end klædene. Har Gud git os livet skulde han ikke da gi maten, og likeledes klæderne.

Naar vi har føde og klæder skal vi la os nøie. Hvad tjener det til, al denne bekymring alikevel? Efter alt saadant søke hedningene, som ikke vet av noget bedre, men vi kristne skulde ikke være dem like. En liten stund saa er vi ikke mere, men sjælen o, ve, o ve. Ven vær ikke bekymret for den dag imorgen. Tror du virkelig den kjære far i Himmelen skulde la dig mangle noget? Eders Himmelske fader vet I have dette behov. Han gir nok. Ser til himmelens fugle! Ikke saa at forstaa, at vi ikke skal arbeide. Jo, men ikke være bekymret for noget. At gaa og sørge for dette stakkels legeme, som snart skal lægges ned i graven, og glemme sin udødelige sjæl, det er galt. Jeg har truffet folk som ikke tør være med i menigheten fordi de var bange for at lægge nogen faa dollars der. Dem hadde ikke raad til det. Men husk paa en ting, den som ikke har givet Gud noget, har heller intet at kræve av Gud, naar de er færdig med livet her.

Hvo i blandt eder kan lægge en Alen til sin vekst, om han bekymrer sig derfor. Ja, venner hvad kan vi gjøre? Vi kan kun saa og vande men Gud maa gi vekst.

Søk først Guds rike og hans retfærdighet, saa skal alle diise ting tillægges eder. Mange sier: Søk først de ting som er i verden saa skal Guds rike tillægges eder. O, nei. Jeg besøkte engang en mand som laa for døden. Han hadde bare søkt denne verden, og glemt at søke Gud. Det er saa ondt for saadanne, naar døden kommer. Jeg har samlet i sammen ikken saa faa hundred dollars i banken, sa han til mig, men nu maa jeg gaa ifra det alt sammen. Det syntes han var saa ondt. Han hadde samlet sig skatte her paa jorden, men at søke Gudsriket hadde han glemt. Guds rike maa søkes først, ja maa stræve at komme ind der.

Sørg ikke for den dag imorgen, men la hver dag ha nok i sin egen plage. Den dag i dag har plage nok i sig selv, om vi ikke sørger for den dag i morgen. Men hvor mange er det ikke, som har havt det saa travelt med fremtiden, at dem har glemt nutiden, og saa har dem aldrig oplevet fremtiden; ti hvo kan lægge en Alen til sin livslængde. Søk først Guds rike, og det andet vil du faa som tillæg.

Søker du der imot verden først, vil al virkelik lykke bli borte for dig naar døden kommer. Amen.

Hvordan skal vi faa opleve det gjildeste?

Ved pastor Olaf Holen.
(Fortsat fra forrige nr.)

Det er den eneste vei der leder til Aandens fylde. Men at det vil koste os noget at gaa den, det forstaar vi. Derfor staar vi nølende paa veien som fører til pinseoplevelsen. Vi kvier os for veiens strabaser, omkostningene synes os for store. Men mer derom senere.

Under læsningen av vor bibel lægger vi ogsaa merke til at det ikke er nok bare at fyldes den ene gang. Det at fyldes av Aanden er ikke en ting som sker en gang for alle og saa er man færdig dermed.

Aanden sendes ikke for at lagres, men for at brukes. Herrens hensigt er at sende os Aandens fylde for at der fra vore liv skal flyte strømme av levende vand.

Læg merke til ordstillingen i Jesu tale til disciplene: "I skal faa kraft, idet den Helligaand kommer over eder, og I skal være mine vidner. . . ."

Her er klart fremstilt aarsaks- og virknings-loven i aandens verden. Først kraften, saa vidnetjenesten. Først Aandens fylde, saa ut i sjælevindergjerningen.

Og for denne gjerning trængte disciplene stadig ny kraft, derfor ny Aandens fylde. Og de fik den. De blev fyldt med Guds aand igjen og igjen. Ap. gjer. 2, 4; 8, 31; 13, 52, og andre steder.

Derfor kunde ogsaa Herren bruke dem til vækkelse og omvendelse av syndere. Hver dag blev syndere frelst og lagdes til menigheten, læser vi. "Des flere troende lagdes der til Herren, mænd og kvinder i hopetal" (Ap. gjer. 5, 14).

Hvorfor sker ikke det samme hos os i vor kirke? En av grundene — hovedgrunden? — er vel den at vi er saa fattige paa aand — Guds aand. Og vi er fattige paa aand fordi vi ikke vil gi Gud fuld kontrol over vore liv. Vi vil ikke lægge os selv med alt hvad vi er og har paa hans alter.

Vil i vækkelse i vor kirke før hundreaarsfesten, saa ser vi her veien vi som Guds folk maa gaa. Vil vi gaa den — nu? Er vi færdige til at gi op alt som stænger for kraftoverføringen? Vil vi fyldes med Guds aand og kraft?

Gud vil sende os Aanden i sin fylde. Han venter bare paa os.

Vil vi fyldes? Det er det brændende spørsmaal.

Vil I det, I som staar i spidsen for arbeidet i samfund og distrikter? — I teologiske professorer? — I bestyrere og lærere ved vore skoler? — I redaktører? — I som arbeider i missionene og organisationene i vort samfund? — Alle vi prester over hele linjen? — I troende lægfolk i vore 2,700 menigheter?

Vil vi det? Ja, det er spørsmaalet. Her er det tampen brænder.

Vil vi det med ramme alvor, saa det ikke blir bare med vasne talemaater og tomme religiøse fraser i høistemte stunder — helst ved pinsetid? Guds rike bestaar ikke i ord, men i kraft.

Vil vi det mer end alt andet?

"Naar vækkelsen kommer, da kommer den fordi Gud fandt et bøiet folk, et bedende folk, et villig redskap," skriver Sv. Norborg i "Folkebladet."

Naar Aandens pinsevind kommer, da kommer den fordi Gud fandt et aandsfyldt og et aandsledet folk.

La din sterke pinsevind
gjennemsuse sjæl og sind;
tænd os ganske for dig an
i en hellig himmelbrand!

Roland, Iowa, den 16de mai 1938.

Den Norsk Lutherske Kirkes Bokmission.

Siden dette missionsarbeide begyndte i 1912 har vi utsendt ca. 1,273,000 smaaskrifter eller bøker og 1,059,000 traktater. Av bøker er der 47 forskjellige slags, derav atten andagsbøker, ni i norsk og ni i engelsk sprog. En av disse, "Divine Consolation" er trykt i 110 tusen eksemplarer. Seks av smaaskrifterne handler om hjemmet, husandagt og barneopdragelse. Tretten om det kristelige liv i almindelighet. Tre behandler falsk lære. Tre hedningemissionen. — Katekismen er trykt og utbredt i 70,000 eksemplarer. I 1937 da arbeidet var 25 aar gammelt blev utgit et jubilæumshefte i 10,000 eksemplarer og oplaget er nu uttømt.

Av traktater er utgit 74 forskjellige — de fleste i landets sprog. Flere av disse er i fortællingsform. Vi har nummeret baade bøker og traktater i løpende nummer fra 1 og utover efterhvert som de utkom, og følgelig faar vi baade bok og traktat av samme nummer. Derfor maa vi be dem som skriver efter literatur og nævner bare nummeret at de oplyser om det er bøker eller traktater av det nummer som de ønsker.

Der er dem som synes at mene at vi til hver tid har alt paa haand av det som er utgit, men det er meget langt fra det. — Flere bøker har længe været ute av tryk og blir neppe optrykt mere. Dette gjælder især nogle av de norske. Og mange av dem som vi stadig skulde ha paa haand savnes ret som det er i vore hylder. Og grunden hvorfor? — Ja, det kan hvem som vil let gjætte sig til: Vi har for smaa midler i vor kasse. — Ingen literatur sælges. Samfundet yder os nu $200.00 pr. aar. Men ellers maa alt hvad vi trænger til trykning, porto og administrationsomkostninger komme gjennem frivillige bidrag fra venner og medarbeidere her og der. Bare til porto brukte vi i 1937 $323.63. — Paa samme tid blev literatur sendt til 1684 adresser og 1930 brever skrevet.

Nu trænges nye oplag av flere bøker og traktater, blandt andet av Katekismen. Mange av vore prester er taknemlig over at de faar Katekismen frit til utdeling blandt fattige barn og utenforstaaende som de skal undervise. —

Vi har mange beviser paa den trang der er til dette missionsarbeide og den velsignelse det bringer.

Derfor ber vi saalangt vor røst kan naa: Hjælp os med Bokmissionen! —

—*Olaf Guldseth.*

3445—17th Ave. South,
Minneapolis, Minn.

Barneundervisning.

To nye søndagskoler har blit begyndt i Bagley kaldet isommer. Den ene i Melfort Creek Menighet, og den anden i Brockington prækeplads. Der er i dette kald da fem søndagskoler med et samlet antal av omkring 140 barn indskrevet.

Paa grund av den strænge vinter i dette nordlige strøk blir den almindelige skole lukket i Januar maaned. Dette forkorter sommerferien for barna til bare en maaned og i somme tilfælder seks uker. Det er ikke liketil at faa istand religionskole under saadanne omstændigheter, men det har lykkes. Og det takker vi Gud for.

I dette kald har vi ogsaa isommer hat seks uker religionskole. To uker paa hver plads. Det samlede antal barn som var indskrevet i skolen var omkring sytti. Student Theodore Maakestad fra Luther Seminar var læreren. Vi blev alle glad i ham. Han fik utføre et godt arbeide iblandt os. Han præket i kaldet paa søndagene og kvelder i uken og dette gjorde det muligt at ha flere møter end vanligt i kaldet i de særdeles korte travle sommermaaneder. Saa det var ikke bare barna som høstet velsignelse av hans besøk.

Det er gjildt at faa være med at gjøre noget for barna. Men er det ret at ta fra barna noget av den korte tid de har ferie? Ja, bare spørg barna som var paa skolen. Saken er den at dersom barna kommer til skolen en dag eller to saa er det næsten umuligt at holde dem hjemme. Det er ikke det samme som den almindelige skole. Barna skjønner det ogsaa. De har godt af at anvende en tid av ferien slik.

Saa maa Gud signe det som har vært gjort forbarna. Det er godt at faa være med at "føde hans lam." Vi faar lov at tro at Gud styret det slik for os ogsaa isommer.

—*A. M. Vinge.*

Fra svundne dage.

Martin Finstad.
(Fortsat fra forrige nr.)

De maa ha en sterk konstitution eller et utholdende legeme som skal studere haardt om vinteren og saa om sommeren gaa ved siden av dem der utfører legemlig arbeide hele aaret. Ikke alle der kom til skolen formaadde at gjøre dette uten at de tok skade paa sin helbred. Nogen studenter blev syke av det haarde arbeide, andre bukket under og døde. Saaledes gik det med den fromme og gudhengivne student Hanson. Doktoren hadde advart ham flere ganger. Men han vilde frem og naa sit maal. Da han kom tilbake til skolen det sidste aar før han skulde ta sin eksamen som teologisk kandidat hadde han faat tæring. Saa blev han bragt til byens sykehus. Det blev mange lange dage og tunge kamper den vinter for den unge mand. Naar Herren river ned det hus som vi har bygget op, eller slaar en strek over alle vore livsplaner, da er det ikke altid saa liketil at si: "Ske din vilje," selv om man er en sand og oprigtig kristen. Guds ord og erfaringen stadfæster dette. Det er bare uforstandige, uerfarne eller lette veiløpere der taler anderledes.

Hanson hadde ogsaa sine kampe at kjæmpe paa sykeleiet den vinter. En gang da Balch kom til ham, sa han:

Naar andre til kirke mon gange
da sitter jeg her uti vraa.
De kvæde saa liflige sange,
men jeg maa ei høre derpaa.
Min sang er at sukke og klage.
Saa skrider de hellige dage
for mig som de søkne i kval.

Dog, hvi vil, min sjæl, du forsage,
hvi bøies, hvi bruser du saa?
La skride de nætter og dage
og bi paa din Gud, som du maa!
Engang skal den morgen oprinde
da frelst du saa glad uti sinde
skal takke og love din Gud.

Tak Balch, fordi De kommer og besøker mig. Jeg tror sikkert at jeg skal bli glad i at flytte herfra. Men idag er det tunge, mørke skyer som leirer sig omkring min sjæl. Jeg hadde glædet mig saa til at faa arbeide i Guds vingaard. Hertil kommer at jeg har en gammel mor i Norge som har ventet i ti aar paa at faa komme til mig. Nu har jeg meddelt hende saa skaansomt som mulig at vi kommer ikke til at møtes mere i denne verden; og hun har ikke flere barn end mig. Jeg vet det vil bli et haardt slag for hende. Jeg var jo nu saa nær mit livsmaal; og saa, ja, saa skal jeg dø! Hvor sandt er ikke det Guds ord: "Hvor uransakelige hans domme er og hvor usporlige hans veier!" (Rom. 11, 33.)

Sidst i april fik Hanson brev fra Norge at man paaskedags morgen hadde fundet hans mor liggende død i sengen. Saa tungt som det var for den syke mand at faa dette budskap, saa var det dog likesom en understrøm av glæde i hans hjerte over dette. Nu har jeg ikke mere nogen bekymringer for min mor, og snart skal vi møtes i et bedre land. Herren er allikevel god, mente Hanson som laa der og graat og smilte om hinanden.

En av de sidste dage i mai besøkte Balch atter den syke student. Nu var Hanson meget glad og tilfreds. Skjønt det faldt ham tungt at tale sa han:

Nu da jeg takker al verden hermed av
fornøiet pakker nu sammen til min grav.
La kroppen segne uti sin aske ind,
i jammers egne mit længe vante sind
skal intet regne den sidste lille vind.

Al pris og ære, ja i al evighed

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to Mr. Josef Haave, Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE, Winnipeg, Man.

ADDRESSE FORANDRING. Hyrden's læsere bedes merke sig at efter den første oktober blir redaktøren's addresse: **2234 McIntyre St., Regina, Sask.** Av og til kommer der underretning fra postkontorer om abonnenter der har flyttet uten at opgi den nye addresse. De som flytter glem ikke at underrette bladets forretningsfører Josef Haave, Naicam, Sask. derom.

OKTOBER FEMTENDE. Alle bladets læsere bør merke sig Dr. A. J. Bergsaker's paamindelse i dette nummer's engelske avdeling. Særlig bør det være os i Canada en sak der samler alle til deltagelse. Vore forfædres tro og kjærlig til Gud er det som bevirket at vi idag har **Den Norsk Lutherske** i Canada. Kjære læser nu faar du en anledning til at gi tilkjende din tak, i fælleskap med brødre og søstre i hele vort samfund, for Naademidlernes rike velsignelse i og ved den **Norsk Lutherske kirke.** La ikke anledningen gaa dig forbi. Det vil bli efterslægten til stor velsignelse. Dette er **din dag** bruk den til **Guds Pris** dig og dine medmennesker til rik velsignelse. Det heter **NU IDAG!**

NYE ABONNENTER. Oktober er snart her og da vil din ven **"Hyrden"** slutte at komme vis du ikke sender 50 cent til reisepenger. Den har følt sig saa glad over anledningen git ham og besøke dig. Han fik den glæde at merke interesse for hvad han hadde at si. Skal han nu maatte slutte og komme til disse, tænk 722, skriver Hr. Haave der har faat bladet frit nu i snart 3 maaneder. Med 884 regulære holdere trykkes bladet nu i over 1600. Tænk om de over 700 sendte ind 50 cent vilde bladet kunne trykkes med 8 sider. Aa ja, sier du det er nu bare 50 cent saa det maa kunne la sig gjøre, men just nu maa jeg ha det og det, og saa blir det med at det gode forsæt ikke utføres og Hyrden slutter med at komme til dit hjem. Nei sier konen til Ola, "Hyrden kom ikke idag." Sendte du 50 cent til han Josef?" "Nei, jeg maatte bruke den, sier Ola.' Kan saa let gaa til paa den maate og saa stanser bladet at komme. Kjære dig skynd dig til posthuset med 50 cent til han Josef før den ruller ut av lommen til noget andet. —U.

---

skal Jesus være som for os døden led.
Hans blod og vunder, som hjalp saa ofte at
jeg ei gik under dem er det jeg har fat.
Jeg trøstig blunder. I Jesu saar godnat!

Den dag da kandidatene fik sine eksamenspapirer kom der bud til skolen at nu hadde Hanson gaat hjem til Gud.

I al ydmyghet og beskedenhet nedskiver vi dette mindesmerke om ham.

*

Fire aar gaar hurtig naar man er ung, frisk og har meget at bestille. Saaledes var det ogsaa med Ottar Ravn og Peter Balch. De har graduert fra college. De har faat sine diplomas, de er kommet tilbake til sit værelse som har været deres hjem nu i fire aar. Da taler Ottar saaledes:

"Peter, du faar faa en anden mand med dig her paa dette værelse til næste skoleaar. Jeg kommer ikke tilbake her til denne skole mere. Jeg vet det vil ovraske og bedrøve mine forældre at høre dette. Men jeg vil ikke bli prest. Jeg var ute og holdt skole i en menighet forrige sommer. De har en flink prest i den menighet. Han er ikke just hvad du vilde kalde en veltalende prest, men gudfrygtig og flittig i sin gjerning er han. Lønnen er liten. En mand med hans utdannelse og gaver kunde tjene meget mere om han valgte en anden livsstilling. Men han elsker sit arbeide saa meget at han vistnok er lykkelig i "strævet."

Og hans hustru og barn, de faar lære sig til at spare, være fornøiet med litet. Han, presten mener jeg, har en Prins Albert-dres som er blit lyseblaa grøn av solskin og ælde. Presten kunde ikke reise til aarsmøtet med saadanne klær. Vet du, Balch, hvad hans hustru gjorde? En nat tok hun klædningen, sprettet den op i alle sømmer; saa vasket og presset hun hver del ag vendte den indre side ut, og sydde dressen sammen igjen. Saaledes fik presten en ny dres der saa noksaa respektabel ut. Og med denne dres reiste presten til aarsmøtet. Jeg er forvisset om at nu har presten "nye klær" i mange aar av den klædning som prestekonen skjænket ham. Ti i den prestegaard ser man til at "intet gaar til spilde." Der er folk som fornegter sig selv for at kunne meddele til andre.

Men nu skal du høre mere. Saa skulde jeg bo en tid hos en mand som hette Akan Skramness. Dette egtepar var paa sin maate ordentlige og gjestfrie folk. Jeg har intet at klage over deres opførsel eller behandling av min ringe person. Men du skulde hørt hvor hatefulde de var mot sin prest. Det "grøsser" i mig endnu naar jeg tænker paa det. Presten hadde ikke med sit vitende og vilje gjort dem noget ondt eller den ringeste uret. Derom er jeg forvisset. Ja, jeg saa at han søkte ved enhver leilighet at vise kjærlighet, venlighet og ydmyghet overfor denne familie. Men naar presten kom smilende for at hilse paa Mrs. Skramness, da gik hun hidlængs bort fra ham, eller vendte ham ryggen. Saa kunde hun efterpaa sitte og fortælle hvor hovmodig og frastøtende presten var overfor hende. Naar jeg bodde i prestegaarden, saa hørte jeg hvorledes presten bad saa inderlig for denne familie.

Det underligste var dog det at disse Skramness-folkene, de syntes at være meget interessert i hedningemissionen. Hvilket hykleri!

Nu Peter, naar jeg saa og hørte dette, da bestemte jeg mig til at jeg vilde aldrig bli prest. Jeg vil ikke æte "de smuler som falder" fra saadanne menneskers bord.

Naar høsten kommer, saa gaar jeg til universitetet. Jeg vil bli ingeniør. Ved Guds hjælp skal jeg nok drive det til noget, saa jeg kan leve mens jeg lever. Kom du ogsaa, Peter, og bli med mig til denne skole."

Peter svarte: "Kjære Ottar, saa kjær som jeg har dig, saa kan jeg dog ikke følge dig paa din nye livsbane. Som seksten-aars gammel gut faldt jeg bort fra Gud og min daabspakt og blev en stor synder paa mange maater. Naar Herren saa efter et par aars forløp fik vise mig min synd, og jeg efter flere maaneders kamp og strid under loven fik se at Jesus Kristus var død for mine synder og opstanden til min retfærdiggjørelse, da kom jeg i saa stor en taknemmelighetsgjæld til Gud at jeg maa si som Paulus: "Jeg staar i gjæld baade til grækere og barbarere, baade til vise og uvise" (Rom. 1, 14). Naar jeg fik tro mine synders forladelse, da blev jeg saa glad i Herren og alle mennesker at jeg har ligget og tigget og bedt Kristus under taarer at han vilde aapne en vei for mig, saa jeg kunde bli en Herrens tjener i den forstand at jeg skulde benytte al min tid til at si til mine medmennesker: "Kom, hør, alle I som frygter Gud, jeg vil fortælle hvad han har gjort mot min sjæl" (Sal. 66, 16). Jeg vet nok at prestegjerningen er ikke at gaa paa roser, særlig dersom man har omsorg for sjæles frelse. Men jeg kan jo aldrig komme til at lide saaledes som Herren led for mine synder. Jeg sier som Peter: "I elskelige, undrer eder ikke over den ild som kommer over eder til prøvelse, som der hændte eder noget underlig; men i samme mon som I har del i Kristi lidelse, skal I glæde eder for at I og i hans herlighets aabenbarelse kan glæde eder med jubel" (1 Pet. 4, 12).

Det er vistnok sandt, Ottar, at der vil bli mennesker som vil belyve mig, baktale mig, utlægge mine ord og gjerninger ikke paa den bedste maate; men de vil ta alt i den værste mening. Men Kristus sier: "Salige er de som er forfulgte for retfærdighets skyld, ti himlenes rike er eders. Salige er I naar de spotter og forfølger eder og lyver eder allehaande ondt paa for min skyld. Glæd og fryd eder! ti eders løn skal være stor i himmelen; ti saaledes forfulgte de profeterne før eder" (Matt. 5, 10—12).

Forresten har jeg fundet at der er mange der er glade i Guds ord og i Herrens tjenere. Men jeg indrømmer gjerne at det er klinte iblandt hveten. De som har gudfrygtighetens skin men fornegter dens kraft. Men vi forkaster da ikke de gode penger fordi at der findes falske penger her og der nu og da.

I en særskilt forstand maa jeg lægge mig paa hjerte Jesu ord: "Ingen som lægger haanden paa plogen og ser sig tilbake, er skikket for Guds rike" (Luk. 9, 62). Det er noget saa stort, trøstefuldt og saa alvorlig og selvprøvende i hvad Herren sier: "Se, jeg er med eder alle dage indtil verdens ende" (Matt. 28, 20). Maa jeg aldrig handle eller opføre mig saaledes at Kristus ikke kan være med mig! Det var jo saaledes kong Saul opførte sig, og mange efter ham (1 Sam. 16, 14). I Aabenbaringen læser vi: "Skriv til engelen for menigheten i Efesus: Dette sier han som holder de syv stjerner i sin haand, han som gaar imellem de syv guldlysstaker." Gud gi at jeg altid maa huske dette! Saa prestegjerningen aldrig maa bli for mig noget verdslig eller vanemæssig arbeide!

Du vet, Ottar, at de gamle kristne brukte at si: "Deus Vult," eller: Gud vil det! Naar de var overbeviste om at det var Guds vilje, saa vek de ikke tilbake for trængsler, lidelser; ja døden selv gik de ikke tilside for. "Verden var dem ikke værd," sier Hebræerbrevets forfatter. Saaledes er det ogsaa med mig; jeg tror at det er Guds vilje at jeg skal bli prest."

Ottar Ravn svarte: "Ja, naar du har det paa den maate, saa er det vistnok bedst at du blir her ved denne skole. Men en ting skal du love mig, at naar juleferien kommer, da skal du besøke mit hjem saa vi atter kan møtes. Du har ikke endnu set det sted hvor jeg er opvoksen." Dette lovte Peter Balch at gjøre, og i juleferien kom han for første gang til Ravns hjem.

Dette ophold i dette bondehjem blev i mange henseender av stor betydning for Peter Ravn; ti her møtte han for første gang den pike som Herren hadde utset til at bli hans egtemake. Det var Randi Ravn, en søster av Ottar Ravn.

Denne pike var meget forskjellig fra sin bror i mange henseender. Hun hadde mere av det samme syn paa livet som Peter Balch hadde. Det var hendes daglige bøn og ønske at Herren vilde bruke hende i sin vingaard. At tjene Kristus ved at tjene andre, var hendes høieste ønske. Derfor var hun ogsaa meget fordringsløs naar det gjaldt hendes egen person.

Efter et tre-aarig teologisk kursus blev Balch ordinert paa kald fra fire smaa menigheter.

Men før han begav sig paa reise til sit virkefelt holdt han bryllup med Randi Ravn. Av sine svigerforældre fik Peter Balch og hustru et par hester, en vogn, samt hundre dollars. Over vognen naglet man fast nogen runde jernstænger der stod i form av en bue; herover satte de saa noget tykt bomuldstøi, saa regn og solskin ikke godt kunde trænge igjennem. Her i vognen under dette dække blev lagt en madras, saa det unge par kunde ha noget at sove paa om natten under reisen til deres nye hjem. Mrs. Balchs kuffert, nogen kokekar og andre smaating blev ogsaa fæstet til vognen.

Saa begav da disse unge mennesker sig ut paa den mange hundre mil lange reise til deres nye virkefelt; uten at vite hvad som vilde møte dem i de kommende dage som arbeidere i Herrens vingaard.

(Mere.)

Dødsfald.

Mr. Henry Larson, Rosenheim, Alta., avgik ved døden torsdag 25de august, 1938 i en alder av 48 aar. Larson hadde varet paa syge listen i længere tid. De 3 sidste uker, før han døde, var han paa hospitalet her i Provost. Larson var født i Hoel Hallindal, Norge, den 14de januar 1890, og kom hid til landet i sin ungdom.

I 1909 tok han, nær Rosenheim, Alta., homestead land, og bodde der til sin død. I 1918 blev han gift med Miss Gunhild Paulgaard, Rosenheim.

Hans hustru og 6 sønner, en datter overlever ham. Han blev begraven fra Vor Frelsers Kirke, søndag den 28de august, under stor deltagelse. Undertegnede forrettet baade i kirken og ved graven, og talte paa engelsk over 23 Davids salme, og paa norsk over Joh. 14, 1—4.

—*Dr. H. T. Egedahl.*

MacRorie, Sask.

I den Norske Lutherske kirke i MasRorie, Sask., holdtes gudstjeneste søndag den 7 august med konfirmation. En masse mennesker var tilstede. Der var 2 gutter og 3 piker som gjentok sit daapsløfte nemlig, Sven Skaalid, Norman Edvin Lee, Manis Iona Christensen, Anna Gertrude Farden og Anne Skaalid. Maa Gud faa bevare dem paa deres livs vandring i troen paa sin frelser. — *A. Hjortaas.*

Hagen, Sask.

Saron Norsk Luthersk Indremissions forening indbyder til en bibeluke fra sept. 25 til og med 2den oct. ved Hagen, Sask. Past. S. L. Klyve blir en av hovetalerne. Kom med bøn om at Herren maa velsigne ordet som er en kraft til frelse for hver den som tror. Alle hjertelig velkommen til vort møte i disse dage. —Einar Haave form. Lars Njaa sekr.

Søndag den 21de august blev pastor T. J. Langley indsat i Lake Alma kaldet, ved Kredsformand Past. A. K. Odland. Paa formiddagen blev han indsat i Immanuel menighet og om kvelden i Lake Alma, hvor representanter fra de andre menigheter tilhørende kaldet var tilstede. Past. Odland talte til prest og menigheterne i tilknytning til Ezekiel 33: 1—11.

En dag er vi oppe paa livets fjeldtop—
næste dag er vi i morbærdalen.
En dag er vi friske—den næste dag bæres
vi av seks mennesker til graven.
En dag er vi i jammerdalen — den næste
er vi i himmelsalen.
—Det er livsvandringen. (V.F.B.)

Han vilde heller være æsel.

En dag kom en fireaarig gut graatende ind til sin far og sa:

"Far, jeg vil ikke være prest længer; jeg vil heller være æsel!"

"Hvad for noget? Vil du heller være æsel?" spurte faren. Han forstod ikke hvad gutten mente. Men ved at spørre lekekameraterne gik det op for ham. Barna hadde netop lekt "Den barmhjertige Samaritan." Hans var værten og Johannes æselet. Men lille Fredrik hadde flere gange maattet være presten som gik forbi.

Over dette blev guttens kjærlige hjerte oprørt. Han vilde heller være et æsel, som bar den saarede til herberget, end "sadan en som bare gik forbi." (V.F.B.)

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, First Nr. in September 1938

The Growth of Faith.

"And He said, Lord, I believe. And he worshipped Him." John 9: 38.

The ninth chapter of the Gospel according to John is a wonderful chapter. It is a simple story of the wonder-working Jesus. It is plain and easy to understand. It is human and life-like. It was a great day for the man who had been blind from birth. His obedience—blind obedience we can say—brought him his sight.

This chapter is also a fine picture of the growth of faith. Faith is not complete at the beginning. Yet it is a faith that saves. There is a definite progress in the faith of this blind man. His first testimony was: "A man called Jesus", verse 11, the second: "*He* put clay upon my eyes and I washed, and do see", verse 15, the third: "He is a prophet" verse 17, and fouth, "Lord I believe, and he worshipped Him". Verse 38.

There is much misunderstanding about faith. To many faith means an exercise of the intellect. And they strive to exercise their understanding and intellect in that way. In other words they "*try* to believe." To *try to believe* reminds me of what Moody once experienced. He tells of a man with whom he dealt who said; that he couldn't believe, he hadn't any faith. Moody says: I said "Who?" "Well, he says, I can't believe." Well I said, "Who?" The man colored and stuttered out "I can't believe'. "Well who?" "But sir, I tell you I can't believe," he said: "Who" I said again. "Why," he says, "I can't believe in myself". "Well," I said, "I don't want you to. Make yourself out a liar, but believe God. The Lord doesn't tell you to believe in yourself. It is an insult to God to say "I *try* to believe." It is an insult to a man to say that you *try* to believe him. Moody says further: "Suppose a man comes to me and says, "Mister Moody, I have profound reverence for you but I don't believe a word that you say." Do you think I should believe him? Yet a great many talk like that. "I have great reverence for religion, but I don't believe in it." "I am not so constituted. Faith is not an intellectual exercise. Faith is a gift of God. The Apostles did not sit down and exercise their mind when they felt the lack of faith, but they went to Jesus and said, "Lord, increase our faith." Luke 17: 5. And in Ephesians it is plainly stated "For by grace are ye saved through faith; and that not of yourselves: it is the gift of God." We cannot get along on a home-made faith. It must be given us by God.

Neither can faith grow by intellectual exercise. The beginning of faith is a giving of ourselves to God. Christ revealed the Father. Faith is not to subscribe to a set of teachings, but to believe in Christ. And to grow in faith is only another way of saying that we know Christ *better.* That is why the Apostle Paul late in his Christian life says: "That I might know Him and the power of His resurrection." And when He also says this paradoxical statement: "And to know the love of Christ, which passeth knowledge."

Faith then grows by a deeper knowledge of Christ. And that again is obtained through the Word and the Sacraments. "Faith cometh by hearing, and hearing by the Word of God."

Faith is coming to Jesus. Faith is obedience. And faith grows by learning to know Him better. And learning to know Him better is through the Word, Prayer, and Sacraments. The blind man's faith was very imperfect in the beginning, but it was acceptable. But in learning to know Jesus better he at last said, "Lord, I believe. And He worshipped Him." "Lord increase our faith." Amen.

Pastor A. M. Vinge.

Report on Hyrden for June, July and August.

June renewals:

Mrs. L. Lunde, C. M. Hage, J. E. Bergh, H. Ringdal, Mrs. O. Tveten, Mrs. J. Eidem, Mrs. Carl Johnson, Mrs. Marie Fagre, Ole Aasen, Christ Olson, Hans Sware, Lars Grue, A. H. Solheim, Rev. J. B. Stolee, Kittel Hildahl, Ole Igeroe, Oscar Olson, Andrew Weiseth.

June New subscribers.

Helen Grand, Peter Dahl, Mrs. Chas. Wood, Mrs. S. Rodestvedt, Gunder Hovel, O. C. Waldahl, L. O. Johnson, Mrs. Ben Hanson, Mrs. R. Wright, Mrs. Julia Thompson, Chris Lee og Emil Scanson.

Renewals for July and August.

Mrs. Nels Stenby, Mrs. Enok Dyrland, John Thorson, Helen Grant, Knut L. Opheim, Rev. H. F. Johnson, John Thompson, A. H. Haugen, Mrs. S. Swenson, H. G. Bastnes, Mrs. C. Uglene, C. J. Christopherson, Mrs. A. Lindgren, D. L. Melby, Mrs. Anna Farden, Joseph Danielson, Mrs. J. Mollan, Mrs. Hilda Halvorson, H. Knudson, A. E. Muri.

Gifts received by Hyrden:

Mrs. Jacobson, Sedgewick, Alta.
A. E. Muri, Hallonquist, Sask.
Thank you very much.

New subscribers for July and August.

Mrs. A. Egeland, Mrs. Oscar Nelson, Rev. G. O. Evenson, Mrs. F. H. M. Johnson, H. L. Lyngseth, Mrs. Albert Erlandson, Miss Ruth Goetz, Edward Goetz, Mrs. R. Ueland, Mrs. Anna Martinson, Mrs. T. Brown, Ole Mjoen, Mrs. Edward Hage, Mrs. Sarah Fostvedt og N. Stromberg.

—Josef B. Haave,
Naicam, Sask.

OCTOBER FIFTEENTH.

The church at its 1936 convention authorized and empowered the Centennial Commission to determine the time for the ingathering of the Centennial Thank-Offering. The district meetings in 1937, at the suggestion of the general president, recommended that the time for the Centennial Appeal be set for the first half of 1938, to be completed by June 4.

To carry out this decision, active preparation for the Appeal began about February 1. We were face to face with the great task to which we had given heart and hand. Step by step we advanced—praying, preaching, planning and preparing for it. The time for concerted action had come and a test of our earnestness and willingness to do God's work!

Many parishes found it difficult to complete the Centennial Appeal thoroughly and carefully by June 4. A number of congregations pleaded for the privilege of canvassing in September and October because of local problems. The time for completing the Centennial Appeal was, therefore, extended in order that every congregation in our church may participate at this time in this Thank-Offering.

A great deal of hard work has been done for this cause. A large number of congregations and individuals have responded nobly. Our records show, however, that many congregations have not sent in anything, as yet, to this offering, and it looks as though a large number have barely begun the work. This is especially true in certain districts of our church. The Centennial Appeal is therefore far from finished. Much work lies before us in order to complete the task. We dare not fail now. We must under God make sure of victory! It is not fair that a few of the congregations in a circuit work hard in order that this effort may be a success and others just scratch the surface. Every congregation, every member and every organization should under God do everything in their power to make this a success. This is a golden opportunity for our church! We must make use of it.

We are pushing this work all we can and urge its speeding up. Many pastors and lay-people are working hard. October 15 has been designated as the time when the Centennial Appeal must be completed throughout our church. This gives every congregation, even those which have not started as yet, ample time to finish the work. It is of supreme importance that each parish be covered carefully and thoroughly—all odds and ends picked up and no one passed by. As soon as possible after October 15, a complete list of the pledges and gifts will be published.

We appeal most earnestly to every pastor and every congregation to concentrate upon the Centennial Appeal now, and under God have it finished by October 15. Our Church Calls!

—A. J. Bergsaker.

I Know.

Exodus 3: 7.

I know thy sorrow, child; I know it well,
Thou need'st not try with broken voice to tell—
Just let Me lay thy head here on My breast,
And find here sweet comfort, perfect rest!
Thou need'st not bear the burden, child thyself,
I yearn to take it all upon Myself;
Then trust it all to Me today—tomorrow—
Yes, e'en forever, for I know thy sorrow.

Long years I planned it all for thee;
Prepared it that thou might'st find need of Me;
Without it child, thou would'st not come to find
This place of comfort in this love of Mine.
Had'st thou no cross like this for Me to bear,
Thou would'st not feel the need of My strong care,
But, in thy weakness thou did'st come to Me.
And thus through this My plans, I have won thee.

I know thy sorrow, and I love thee more,
Because for such as thee I came and bore
The wrong, the shame, the pain of Calvary,
That I might comfort give to such as thee,
So, resting here my child, thy hand in Mine,
Thy sorrow, to My care, today resign,
Dread not that some new care will come tomorrow—
What does it matter—I know all thy sorrow.

And I will gladly take it all for thee.
If only thou wilt trust it all to Me;
Thou need'st not stir, but in My love lie still,
And learn the sweetness of thy Father's will.
That will has only planned for the best:
So, knowing this, lie still and sweetly rest—
Trust Me. The future shall not bring to thee
But that will bring thee closer still to Me.

—F. C. H.

Somebody Cares.

Somebody cares,—
What a world of woe
Lifts from our hearts
When we really know
That Somebody really
And truly cares,
And that we're in Somebody's
Thoughts and prayers,
And I want you to know,
And I feel that you do,
That Somebody always
Is caring for you.

"Tis Jesus"

For He said, "Let not your heart be troubled, ye believe in God believe also in me" (John 14: 1).

Christian Fellowship.

A World Conference of Christian Youth was held this year at Amsterdam, Holland, in July, and one later here in America, an International Convention on Christian Education was held at Columbus, Ohio. The University Christian Mission, under the auspices of Federal Council of Churches which has secured the complete cooperation of all agencies working in the student field, will visit thirteen campuses during the fall, presenting the claim of Christian life upon students. Forty speakers and special workers will participate in the program on these campuses.

When the Constitution proposed for the World Council of Churches in its basis claims that it will be a "fellowship of the Churches" it uses a term which may have the meaning of mere association in a free conference, but in church language the word "fellowship" means much more. Dr. Theodore Emanuel Schmauk, president of former General Council, now a part of the United Lutheran Church, has this to say about the principle of fellowship: "Fellowship is a far more intimate thing than cooperation. Cooperation is a combined support in prosecution of a business plan; but fellowship is life together. Cooperation is a limited association for definite ends; but fellowship is an unlimited association in spiritual life. Fellowship throws open all the doors, unlocks all the strong-boxes, and bids the other side abide in our soul and heart. Modern Christianity greatly abuses the principle of fellowship; and in so far destroys both its value and sacredness. On the ground of a broad humanity it would admit even those to the heart of the Church who despise the precious merits of the head of the Church."

The Lutheran Church is not ready to establish Christian Fellowship with the Eastern Orthodox and the Old Catholic and the various sects of Protestants all over the world without first of all a unity in Christian essentials. This has been the demand of the Lutheran Church for four hundred years in all repeated efforts to attain altar and pulpit fellowship. While it believes that there are true Christians in all sects, denominations, and churches and is willing and anxious to cooperate for the building of Christ's kingdom with all of God's children, it cannot compromise on the principle of the pure Gospel in order to build a world organization on the principle of indifference to all truths which is the popular trend of modern churches where truth is considered to be relative, and never fixed.

Lutherans Lead in Union Movements.

Church union cannot be built from the top, from world conventions and conferences where the dominating spirit will often be indifference to Bible truths, a spirit of compromise, a suppression of all differences, the adoption of innocuous interdenominational, and non-descript resolutions subject to various interpretations. The movement for union must come from efforts of related groups, or family groups. Thus we have now efforts to unite the two large Presbyterian churches, the Baptist, North and South, and three of the larger Methodist denominations.

In bringing about unions the Lutheran Church has taken the lead in the last decade. Among the Norwegians three bodies were united in 1917, in the East three bodies united in 1918 forming the United Lutheran Church and in 1930 the other churches were united to form the American Lutheran Church. Again in 1930, five general bodies formed the American Lutheran Conference. The Lutheran Church today in America has three organizations numbering over a million each: The United Lutheran Church, The Synodical Conference, and American Lutheran Church. Committees are now at work to bring about closer union between these larger bodies. Within all these three larger bodies of Lutherans there are those who believe, since all have subscribed to the Augsburg Confession and other confessions of the Church, that pulpit and altar fellowship should be established without any further negotiations. This is the prevailing opinion the more liberal U.L.C.A., but the Synodical Conference, as a rule, demands that certain differences in doctrine and practice should be adjusted; the American Lutheran Church occupies a sort of middle ground with divided opinions on the question of fellowship. The Missouri Synod, the larger part of the Synodical Conference, this summer subscribed to a doctrinal agreement with the American Lutheran Church, which will be up for consideration by the A. M. Church at its meeting in Sandusky, Ohio, in October. A district convention of the A. L. Church recently meeting in New York voted agreement with both the Synodical Conference and U.L.C.A. and memorialized the general body to do the same. *The Lutheran Witness,* official organ of Missouri reports that a discussion with a committee of the U.L.C.A. by the Missouri committee revealed a difference of opinion regarding the doctrine of inspiration, "which would pre-

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION
MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

Mission Boxes.

Just a little reminder that September is here and that the time for the ingathering of our Mission Boxes comes during this month.

May the work which is being done through this department, be to His glory and may all who are privileged to take part in this work, be richly blessed, and be drawn more closely to Him from Whom all gifts are received.

Yours in the Master's service,
Agnes Anderson,
Dist. M. B. Secretary.

The Call to Go Forward.
(Conclusion)

The *Home Mission* field presents another challenge, another call to go forward with Christ. The Seamen's Missions, the Immigrant Missions, the Missions for the deaf, mute and blind, the Book Mission, the Eskimo and Indian Missions, yes, and the Jewish Missions are of untold blessings to thousands and eternity alone will reveal all the blessed results. Yet, we know that our workers at these missions are longing and praying for more means and more helpers with which to reach out to the vast fields yet untouched.

There are 551 congregations with 42,019 souls served by 205 pastors under Home Missions, but over against that we find that there are 13,363,404 unchurched Lutherans in the United States. Although much has been occupied for the Lord, the greater part of the home field is yet untouched. The Lord's call is "Occupy till I come."

"Send forth Thy heralds, Lord to call
The thoughless young, the hardened old,
A scattered, homeless flock, till all
Be gathered to Thy peaceful fold."

There never was a time when the call to go forward in *Foreign Missions* was greater than today. China, torn asunder by cruel war has fastened its eyes on our faithful missionaries who remain at their posts and through it they have caught a greater vision of what the love of Christ and Christians means. Our missionaries are calling for help and our church is answering by sending as many as it can with the means provided. A missionary home on furlough recently said at a W.M.F. Convention in seeking to lay upon our hearts the great need, "Each missionary in China on our field has a district as large as the city of Minneapolis for which he is responsible." Shall we continue to let them carry such heavy loads? Our fields in Madagascar and Zulu present an equally great challenge.

"Shall the unoccupied fields be Missions or O-Missions? In missionary interest some give themselves to Foreign Missions, some to Home Missions, and a good many to O-Missions. Among these last, the interest is often zero as they are naught. Again, there are those who exclaim warmly, 'O-Missions'. Yes, they are, oh, so needed! but the O comprises all they do. Would that many at home might turn from being O-missionaries to being go-missionaries. And may those who for sufficient reasons cannot be go-missionaries, be co-missionaries, 'holding the ropes', supporting by prayer and means those who venture their lives in missionary service."—(Quotation from Mission pamphlet.)

Shall we not seek to follow in the lead of such men as Rev. Daniel Nelson, Rev. Schreuder and Rev. Hogstad, those courageous, dauntless pioneers of our three mission fields whose faith in God is like a radiant star whose light shines on through the generations.

"Lord of harvest let there be—
Joy and strength to work for Thee,
Till the nations far and near,
See Thy light and learn Thy fear."

As we look back through the past and look forward into the future, our eyes are ever turned toward our unchangeable, never failing, merciful God and Savior. The powers of darkness and the forces of evil are closing in upon us and are seeking to bring God's builders to confusion, even as they did in Nehemiah's day. The Israelites were girded with a sword and held a weapon in one hand while they worked. Even so must His people today be girded with the sword of the Spirit, the weapon provided by God against the enemy of our souls. God's order is to advance and never was there a more urgent call to pray, to work, and to give.

Let us as a Women's Missionary Federation be faithful stewards of His wonderful gifts to us and faithful builders in His name. Let us gather the precious stones and they in turn will become builders and so the great Spiritual Temple will rise higher and higher to the praise and honor of our glorious Savior and King.

Deaconess Marie Rorem.

My Mother's Bible.

There's a dear and precious book,
Tho' it's worn and faded now,
Which recalls those happy days of long ago,
When I stood at mother's knee,
With her hand upon my brow,
And I heard her voice in gentle tones and low chorus:

Blessed book, precious book,
On thy dear old tear-stained leaves I love to look:
Thou art sweeter day by day,
As I walk the narrow way
That leads at least to that bright home above.

Then she read of Jesus' love,
As He blest the children dear,
How He suffered, bled and died upon the tree
Of His heavy load of care,
Then she dried my flowing tears
With her kisses as she said it was for me.

—Charlie D. Tillman.

Mother.
(by Thomas W. Fessenden.)

You painted no Madonnas
On chapel walls in Rome,
But with a touch divine
You lived on in your home.

You carved no shapeless marble
To some high soul design,
But with a fine sculpture
You shaped this soul of mine.

You built no great cathedrals,
That senturies applaud,
But with a grace exquisite
Your life cathedralled God.

Had I the gift of Rachael
Or Michelangelo
O, what a rare Madonna
My mother's life would show.

Rules for Self-Examination.

The following twelve rules are recorded as having been used by John Fletcher of more than a century ago. They were used by him at the close of each day for self-examination.

1. Did I awake spiritual, and was I watchful in keeping my mind from wandering in the morning?
2. Have I this day drawn nearer to God in prayer, or have I given way to a lazy idle spirit?
3. Has my faith been weakened by watchfulness, or quickened by diligence?
4. Have I walked by faith, and seen God in all things?
5. Have I denied myself in all unkind words and thoughts? Have I delighted in seeing others preferred?
6. Have I made the most of my time, as far as I had light, strength and opportunity?
7. Have I kept the issues of my heart in the means of grace, so as to profit by them?
8. What have I done this day for the souls and bodies of God's dear saints?
9. Have I laid out something to please myself, when I might have saved the money for the cause of God?
10. Have I governed well my tongue this day, remembering that in a multitude of words there wanteth not sin?
11. In how many instances have I denied myself this day?
12. Do my life and conversation adorn the gospel of Jesus Christ?

—Selected (Bible Banner.)

---

clude for the present any prospect of fellowship." In the near future we are informed the U.L.C.A. is preparing a statement on "The Word of God and the Scriptures" which is to serve as a guide in determining future relationships with other branches of the Christian Church.

—Lutheran Herald.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE
Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments.

A Weeping Christ — A Weeping World.

"And when He drew nigh He saw the city and wept over it, saying, If thou hadst known this day, even thou, the things which belong unto peace! but now they are hid from thine eyes." Luke 19: 41-42.

The path to Jerusalem was marked for the Saviour. Especially is this so set forth in the Gospel according to Saint Luke. In chapter 9: 51 we find these words:

"And it came to pass, when the days were well-nigh come that He should be received up, He steadfastly set His face to go to Jerusalem."

In 13: 22, 17:11, 18:31, and 19:28 we find the stages of this lonely journey marked. Then He came to Mount Olives. From this vantage point He looked over the city of Jerusalem, and He wept.

The tears of Jesus! Only once before is it recorded that He wept. That was at the grave of Lazarus. At both occasions it was a weeping over the hardness of heart of the people. His journey to Jerusalem was to leave behind—a cross and a grave. Those whom He had come to save nailed Him to the cruel tree. The day of visitation for Jerusalem was not heeded—and Jesus wept. Oh, the tears of Jesus over the impenitent! How these tears should melt the hardened sinner!

Jesus came then as the Saviour. That was the time of Grace. The door of Grace is still open. But it will not always be. Jesus is coming again. And then it will not be Jesus who weeps, but Jesus says, Matt. 24: 30: "And then shall appear the sign of the Son of Man in Heaven: and then shall all the tribes of the earth *mourn*."

And in the graphic words of Revelation 1: 7: "Behold He cometh with the clouds; and every eye shall see Him, and they that pierced Him; and all the tribes of the earth shall *mourn* over Him. Even so, Amen."

Jesus wept—the ungodly world shall weep. In between lies the salvation opportunity in Christ Jesus. He weeps for you *now*. —*V.*

A busy summer is coming to an end. It has been a blessed summer. The District Convention held at Weldon proved that God is able to do exceeding abundantly above all that we ask or think. The Word of the Lord was brought forth. Then the Bible Camps. Reports have not come in from all of them, but we believe that each of the six camps proved a real blessing. But we need to pray that the Lord continue to bless the Word seeded in the hearts. There are many young people who do not know Jesus Christ in a real, vital experience. Some are hungry for that fellowship. May the Lord be permitted to use His children to help others on the way.

Please remember to send in reports of Bible Camps and conventions. Very little material is coming in to the Young People's Page.

The Unfinished Song.

When the Heavenly hosts shall gather,
And the Heavenly courts shall ring
With the rapture of the ransomed
And the New Song they shall sing,
Though they come from every nation,
Every kindred, every race,
None can ever learn that music
Till He knows God's pardoning Grace.

All those vast eternities to come
Will never be too long
To tell the endless story
And to sing the endless song:—
"Unto Him who loves us,"
And who "loosed us from our sin"—
We shall finish it in Heaven,
But 'tis here the words begin.

"Unto Him who loved us"—
We shall love it more and more;
"Unto Him who loved us"—
Songs of songs most sweet and dear;
But, if we would know it yonder,
We must learn the music here.

Here, where there was none to save us,
None to help us, none to care,
Here where Jesus came to seek us,
Lost in darkness and despair,
Here, where on that Cross of anguish
He redeemed us from our sins,
Here, where first we know the Saviour,
It is here the song begins;

Here, amid the toils and trials
Of this fleeting earthly life
Here, amid the din and turmoil
Of this troubled earthly life,
Here, in suffering and sorrow,
Here, in weariness and wrong,
We shall finish it in Heaven,
But 'tis here we start the song.

"Unto Him who loved us"—
We must sing it every day,
"Unto Him who loved us"—
Who is Light, and Guide, and Way;
"Unto Him who loved us"—
And who holds us very dear;
If we'd know it over yonder,
We must learn the music here.

There will be no silent voices
In that ever-blessed throng,
There will be no falterning accents
In that hallelujah song;
Like the sound of mighty waters
Shall the mighty pæan be
When the Lord's redeemed shall praise Him
For the grace that set them free.

But 'tis here the theme is written,
It is here we tune our tongue;
It is here the first glad notes of joy
With stammering lips are sung;
It is here the first faint echoes
Of that chorus reach our ear;
We shall finish it in Heaven,
But our hearts begin it here.

"Unto Him who loved us"—
To the Lamb for sinners slain,
"Unto Him who loved us"—
Evermore the joyful strain,
"Unto Him who loved us"—
Full and strong and sweet and clear,
But, if we would know it yonder,
We must learn to sing it here.

Revelation 1: 5—6, 14: 3.
Annie Johnson Flint.

"Thoughts that Breathe".

The following statements were gathered by Dr. C. J. Sodergren of the Lutheran Bible Institute, Minneapolis, and printed in the August number of the Banner. We take the liberty of reprinting them here:

"Christians, like kites, rise against the wind, not with it. But the Word of God must be the string and the hand of Christ holds it."

"At times we are so intent upon the past, that we go backwards into the future."

"The contentious man is not the best contender for the faith."

"If you are going anywhere, it is a good idea to begin where you happen to be."

"He who is suspended on a cross does not need to say much."

"The solution of the problems of life is not intellectual, but existential."

"God is not found by deducing Him, but by seeking Him."

"God has brothered us in Christ."

(Bible Banner.)

Swift Current Circuit.

Rev. Nels Carlson of Frontier was elected president of the Swift Current Circuit L.L. at the Annual Meeting held in conjunction with the Bible Camp at Simmie. The other officers elected were: Clarence Rosdal, Robsart, vice-president; Edgar Moolin of Chambery, treasurer; George Gilbertson of Frontier, choir director; and the undersigned as secretary.

For the past few years the Annual Meeting has been held together with the Bible Camp; it was therefore decided that every other year it be held apart from the Bible Camp at some other part of the Circuit, thus reaching more young people.

Rev. Vinge, President of our District, reminded us of the Luther League Project, and it was decided that an contribution be made.

Mr. Galen Morstad was elected Pocket Testament Secretary, and Ruth Braathen Junior L. L. secretary.

—Margaret Braathen.

Luther's hymn, "Ein' feste Burg ist unser Gott," has now been translated into White Russian. This brings the total number of translations of this well known hymn to 184.

From the Letter File of the Book Mission.

"Your booklet, 'What Is Christianity', was distributed last Sunday after the service and I know that they will answer the question in the hearts of some of the recipients. It is a great and glorious work, isn't it?" —Mrs. ———.